

[Poul Dam.]

bestemmelser; har undervisningsministeren ved nedenstående ændringsforslag nr. 3 tilvejebragt en sådan overensstemmelse.“

Og ændringsforslaget lyder:

„Undervisningsministeren fastsætter, i hvilket omfang de studerende har pligt til at deltage i undervisningen.“

Mit første spørgsmål er: hvorledes er der herved tilvejebragt en overensstemmelse? Når undervisningsministeren fastsætter omfanget i denne lov uden at knytte det til en anden lov, er der jo ikke dermed automatisk skabt en overensstemmelse. Vi kan naturligvis håbe på, at ministerens ene hånd ved, hvad den anden hånd gør, således at overensstemmelsen kommer til veje, men der er ingen overensstemmelse tilvejebragt herigennem.

Det kunne være, hvad det være ville. Vi tror på ministerens sunde fornuft ud fra de udmærkede sprichwörter, der står på frisen ude i vandrehallen. Men der er en helt anden sag, som nok kræver nogle bemærkninger. Det er spørgsmålet: hvordan er erfaringerne egentlig med den ophævelse af mødepligten, som gennemførtes for nogle år siden på en række uddannelsesområder? Jeg indrømmer, at der er meget, der taler for, at folk, der gennemgår en uddannelse, bør gennemgå den af lyst, og de bør gå til de enkelte timer, fordi de føler sig motiveret til det, fordi de regner med at få noget ud af det. Men har vi egentlig nogle erfaringer for, hvilket resultat det giver? Ved vi noget om, hvorvidt denne frihed, denne fritagelse for mødepligt, som findes på folkeskoleseminarier og på en række andre områder, har givet en bedre uddannelse, eller har vi ikke nogen mistanke om, at den bringer hele vort uddannelsessystem i fare? Jeg taler ikke for at gennemføre gammeldags mødepligt, men for, at man overvejer disse problemer noget grundigere, end det synes at være sket ved formuleringen af denne vel letsindige betænkning.

Undervisningsministeren (*Knud Heinesen*): Jeg vil gerne takke udvalget for et både grundigt og fordomsfrit arbejde med dette lovforslag og for udvalgets bidrag til den opnåede enighed. Dernæst vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til den foreslåede ændring af § 4 om optagelsesbetingelserne, som ordførerne også har kommenteret.

Lovforslagets bestemmelser tilsigtede for det første, at uddannelsen kunne tilrettelægges med udgangspunkt i et rimeligt alment forkundskabsniveau, og for det andet, at adgangsvejen blev så bred som mulig, idet erhvervsfaglige uddannelser blev ligestillet med gymnasiale uddannelser, noget man ikke er forvænt med i lovgivningen, ligesom lovforslaget indeholder en bemyndigelse til i det hele taget at optage andre ansøgere, der har de nødvendige forkundskaber. Jeg finder, at begge disse formål er tilgodeset i det i betænkningen indeholdte ændringsforslag, som jeg derfor ikke har haft nogen som helst betænkelighed ved at stille, idet jeg tværtimod mener, at den foreslåede model gående ud på, at optagelsen alene bør betinges af, at ansøgerne har forkundskaber på et nærmere fastsat niveau i bestemte fag, bør danne udgangspunkt for overvejelser om en fremtidig ændring af optagelsesbetingelserne også på andre uddannelsesområder, og jeg er meget tilfreds med fru Merete Bjørn Hanssens understregning af, at hun er villig til at gå videre ad den vej, hvad jeg også har forstået at de øvrige medlemmer af udvalget er.

Med hensyn til uddannelsens foreslåede varighed skal jeg minde om — og her henviser jeg til lovforslagets bemærkninger til § 6 — at begrundelsen for en forlængelse af selve seminarieuddannelsen fra 3 år til 3½ år er, at kravene om forudgående husholdningsskoleophold og forpraktik af ca. 1½ års varighed bortfalder. Jeg finder det fortsat rimeligt, at dette krav, som i vid udstrækning repræsenterer en uddannelsesmæssig blindgyde, ikke fastholdes. På den anden side er det lige så rimeligt, som fore-